

המדיר פרק שביעי כתובות

עה

עין משפט נר מצוה

מג א וטו"שע יו"ד סי'
רכח סעי' כ"א:
מג ב מ"י פ"ו מהל'
אשמות ה' א' סגמ
עשין מח טו"שע אה"פ סי'
לט סעי' ד:
מד ג מ"י פ"ו מהל'
ביאת המקדש כ"י"ב
יג סגמ לאוין פס:
מה ד מ"י פ"ו ס"ה ה'
א:
מו ה מ"י פ"ו ס"ה ה'
יג:
מו ז ח ט י ב מ"י פ"ו
מ"ה אשמות ה' א' ז
סגמ עשין מח טו"שע
אה"פ סי' לט סעי' ד:
מד ח מ"י פ"ה ס"ה ה'
ד סגמ ס"ט טו"שע
עס סי' ק"ח סעיף ח:

לעזי רש"י

וורוא"ה (נירווא"ה).
יבלת.
אגרא"א. חומק.
הויסיפו עליהן זיעה ושומא
סרק (של שלקת).

תוספות ר"ד

שכל המומין וכו'. וכו'.
בבכורות מפירי להו. תנא
הויסיפו עליהן זיעה ושומא
וריה הפה חניא שומא
קטנה שיש בה שיער היו
מום גדולה ואין בה שיער
ה"ז מום קטנה אין זה מום
אחריו גדולה פ"ו רש"י ב'
עד כאן הויסיפו עליהן זיעה ושומא
א"ר"ה תא מילתא מגברא
רבא שמנא ליה ומנו
שילא (שומא בלב) נשכה
לב[ב] נעשה מקומו צלקת
ה"ז מום חני בן ביראה
בין דדי אשה טפח
סבר ר"א בריה דרבא
קמיה דר"א למימר טפח
למעלותא פ"ו שהוא יו
לאשה. א"ל גבי מומין
חניא וכמה הוא יו אמר
אביי ג' אצבעות תניא ר"ג
אמר ל' אשה שרדיה
גסים משל חברתה היו
מום וכמה א"ר מיישא
בר בריה דרבי"ל משמיה
דריב"ל טפח: מתני' היו
בה מומין ועודה בבית
אביה האב צריך להביא
ראיה שמשנתארה היו
בה מומין הללו ונסתחפה
שרדהו נכנסה לרשות הבעל
צריך להביא ראיה שעד
שלא תתארה היו בה מומין
הללו והיה מקחו מקח
טעות דברי ר"מ. וחכ"א
בר"א במומין שבסתר

אי הכי סיפא דקתני אב"ל הוא שהלך בו'. דזשלמא אי טעמא
משום דלזין אדם רואה שמתכוזה אשתו צ"ד צנעול לא שייך
זילתא לזין שרגיל ללכת צ"ד כל שעה לזרכו: כאן בזיעה
עוברת. שיקול להעצירה ע"י רחילת מים דלחתי לא ידע דלפסל
לעצורי צקיוהא דחמרל דההיא לא
פסלה צקניהו שהעבודה לפי שעה
הוא אפשר שמרחיזה ועוברת ואין
לפרש עוברת שעשויה להתרפאות
דהיינו נוקי מתני' צקניהו עוברת הא
צין קצועין צין עוברין קתני ועי"ל
דזיעה עוברת שעשויה להתרפאות
ואפילו לא העצירה כשר לעבודה
ללא מלאכה כולי האי ומוזהס הוי
דווקא זיעה שאינה עוברת והא
דקתני צין קצועין צין עוברין אכל
מומין דקתני התם קאי וה"פ צין
קצועין ששניין צלותה משנה צין
עוברין ששניין עס כגון ט' חוורין:
וחכמים אומרים בר"א במומין
שבסתר בו'. נראה

ותנא וכולן מזנות ותולות בבעליהן: כל מומין שפוסלין וכו': תנא הויסיפו
עליהן זיעה ושומא וריה הפה והני בכחני לא פסלי והתנן ה"ז מום
המזוהם ותנן מומין אלו בין קצועין בין עוברין פסולין באדם א"ר יוסי
בר' חנינא לא קשיא כאן בזיעה עוברת כאן בזיעה שאינה עוברת רב אשי
אמר זיעה אמזוהם קא רמית ה"תם גבי כהנים אפשר לעברה בקיוהא דחמרא
ומריה הפה נמי אפשר דנקט פילפלא בפומיה ועביד עבודה אבל גבי אשה
לא אפשר האי שומא היכי דמיא אי דאית בה שער הכא והכא פסלה אי
דלא אית בה שער אי שומא גדולה היא הכא והכא פסלה אי שומא קטנה
היא הכא והכא לא פסלה דתניא ישומא שיש בה שער ה"ז מום אין בה שער
גדולה ה"ז מום קטנה אין זה מום ואיזוהי גדולה פירש רשב"ג יעד כאיסר
האיטלקי א"ר יוסי בר' חנינא בעומדת על פדחתה פדחתה ראה וניפייס הוא
א"ר פפא בעומדת לה תחת כפה של ראשה וזימנין דמתחזיא וזימנין דלא
מתחזיא א"ר חסדא הא מילתא מגברא רבה שמיע לי ומנו ר' שילא ה"נשכה
כלב נעשה מקומו צלקת הרי זה מום א"ר חסדא ק"ול עבה באשה ה"ז מום
שנאמר כ"י קולך ערב ומראך נאוה: תני ר' נתן ביראה בין דדי אשה טפח
סבר רב אחא בריה דרבא קמיה דרב אשי למימר טפח למעלותא א"ל
רב אשי ג' מומין תניא וכמה אמר אביי שלש אצבעות תניא ר' נתן
אמר כ"ל אשה שרדיה גסין משל חברותיה ה"ז מום וכמה א"ר מיישא בר
בריה דרבי יהושע בן לוי משמיה דר' יהושע בן לוי טפח ומי איכא כי האי
גוונא אין דאמר רבה בר בר חנה אני ראיתי ערביא אחת שהפשילה דדיה
לאחוריה והניקה את בנה וזלציון יאמר איש ואיש יולד בה והוא יכוננה
עליון א"ר מיישא בר בריה דר' יהושע בן לוי אחד הנולד בה ואחד
המצפה לראותה אמר אביי אחד מינייהו עדיף כתרי מינן אמר רבא וחד
מינן כי סליק להתם עדיף כתרי מינייהו דהא רבי ירמיה דכי הוה הכא לא
הוה ידע מאי קאמרי רבנן כי סליק להתם קרי לן בבבלי טפשא:
מתני' היו בה מומין ועודה בבית אביה האב צריך להביא ראיה
שמשנתארה היו בה מומין הללו ונסתחפה שדהו נכנסה לרשות הבעל
צריך להביא ראיה שעד שלא נתארה היו בה מומין אלו והיה מקחו מקח
טעות דברי ר"מ וחכמים אומרים כמה דברים אמורים במומין שבסתר
אבל

זה ואחד המנפה לראותה יקרא מצנייה וציאוהו אללה: והוא יכוננה עליון
להיות עליון נעלה על כל העולם: וחד מינייהו. מצניי ארץ ישראל: עדיף. פקחים וחריפים: מתני' האב צריך
לפיכח ראיה. אם זה לצדו כמזכה מן האירוסין מזה שמנאן לקחתה: נכנסה לרשות הבעל. ניסת והוא זה להוליה בלא כמזכה
על מומין שבה: הבעל צריך להביא ראיה. עדים. וכולה מפרש בגמרא נלקמן ע"י: כמה דברים אמורים. שהבעל יכול לטעון על המומין:
אין

ולא הכוס בני ישראל. צנעונים כתיב: רצה אמר. הא דקתני
אכל חכם והמירה אינה מקודשת: באשה השוכה. בת גדולים לחפי'
למ"ד רואה אדם שמתכוזה אשתו צ"ד הכא אמר אי אפשר באשה
נדרנית וגט נמי לא ינחא לי למינחא לה דלמסקר צאמה ואחמה ולא
ינחא לי דליהו קדושה: אכל הוא.
אם אמר לה גט מנת שאין עלי
מומין ונדריים: טו דו. גוף שנים.
משל הדיוט הוא שהנשים אומרות
טוב לשבת עם גוף שנים משבת
אלמנה: דשוממנא גברא. משל
הדיוט הוא מי צבעלה קטן כנמלה:
כורסה צי חרפא רמיה. כסאה
צין השרות צנות מורין מושיבה.
כלומר גם לי צעל כמזכ: נפסא.
מנפס למר. ואומנות מאוסה היא:
סיקרייה צפוי צנא ופויסי. אינה
נושה לקרותו על מפתן הבית לישב
עס אכלו צפני הכל: קולסא.
ממפחת דופי: טלפחי. עדשים
שהוא מאלל קל ואין מסרין פס כל
קך אינה שוללת היינו אך יקרא שמו
עליה: וכולן מזנות וטולות צנעולין.
כל אלו צבעליהן שפלים ומראות להם
מזה אינו אלא שמזנות תחתיהן
וכשמטעצרות הן מולות את העובר
צבעל ונות להן צאנשים כל שהן
לפי שמזנות תחתיהן: הויסיפו
עליהם. צנשים שאין צנעונים:
ועיה. זועה ממיד: שומא. וורוא"ה:

הוקן והחולה והמוזהס. לגבי מומי
צאמה תנן. וקס"ד זיעה וריה הפה
דלדס בכלל מוזהס: זיעה אמזוהס
קא רמיס. לאו רומיח היא מוזהס
גופו מסריח וצאדס נמי פוסל אכל
זיעה דלדס אינה פוסלת צנעונים
דקתני הויסיפו עליהם: דאפשר
לעצרה צקיוהא דחמרא. צין קהה
איגר"א צנע"ז עד שיעבוד עבודתו:
וריה הפה נמי בו'. אכל גבי אשה
שהוא מדבר עמה כל שעה לא אפשר:
עומדת על פדחפה. ולעולם צשאין
זה שער ובקטנה: פדחפה. מנחה:
ונעשה מקומו לנקט. שנשאר עס
רוסס משחימה המכה: לנקט.
פינדרור"א ודוגמתה צשחית חולין
דף קד). גבי תנור כלי חרס דללקיה
מלנק: למעלוסא. והכי קאמר
ניו הוא לאשה שיהו דדיה מוצלס
טפח: גבי מומין תניא. הך מתני'
גבי מומין תניא דקא חשיב זיעה
ושומא וריה הפה ושאר מומין וטפח
צין שני דדי אשה: וכמה. ניו לה:
וכמה. יהו גסין אחת) משל צצרותיה
ויהא מוס: ולציון יאמר. משום
דאיירי זה רבי מיישא נקני לה. ולציון
יאמר איש ואיש יולד בה לעמיד לזה
כשיתקיים מקרא שכתובס והציאו את
כל אחיכם מנחה לה' וגו' כל מקום
שימאלו שני ישראל יאמרו העמים
זה מצניי ציון זה יולד זה נציאלו
עס: ולציון. כמו וישאלו אנשי
המקום לאשתו (בבבלי טו) על
אשתו: אחד הנולד בה כו'. איש

מוסף רש"י

כי נשבעו להם. והיה
להו לאחשוי אצבעותיהו
אי לא משום דאמר
צניס (ג"ס יו"ד). ימיה
שנים רבים שמי
גבי זעה דשניין לה
כפליה נדה (ש"ס). עדה
חתיב בהו. עדה עשרה,
דכתיב גבי מרגלס (במדבר
יז) לעדה היעה, יאלו
יהושע וכלב (ש"ס). אחר
ורצה שנתבזה אשתו
בב"ד. לומר אינו מקפיד
בכך, הלך צין קהה
חכס מצי ללקלה (ש"ס).
טב למיתב טן דו
מלמיתב ארמלו. משל
הוא שהנשים אומרות על
צעל כל דהו, שהוא טוב
לשבת עם שני גופים משבת
אלמנה (מדושיין טא). טו דו,
גנופס טניס, צעל ואשתו,
ואפילו אינו לה אלא
לזנות צעלמא (מדושיין ז.
ובע"ז יבמות ק"ח). לומר
אשה צעל דהו ינחא לה
(ביק ק"א). דשוממנא
גברא. צעל גוף כנמלה,
כורסה צי בריה דרמיא רמי
לה. מחוקק ענמה נשואה
ועומת כסאה אכל חשונות
חיות הלך (יבמות ק"ח).
דנפסא גברא. אשמו
מאוסה, מפני אמר (ש"ס).
ורקלסא (ש"ס). זנפסא.
גברא. מן שכול משפחה
(ש"ס). והמזוהם. משרית
(בבכורות טא). מומין
אלו. המומין כמזכ, צין
קצועין צין עוברין. כל צין
שין בו, פסולין באדם.
כתיב לעבודה (ש"ס טו).

א) גישין מו. וע"ש.
ב) לנעל עד: ד' וע"ש.
ג) נשם טו"ה. ד) צין ק"א.
ד) דף מ"ה. ימיה
ק"ח: ט) ויבמות ט"ז
ו) בכורות מ"ה. ז) טו
ח) נפשות מב. ע"ש.
ט) נפסחים ד: יומא ט.
זכוס ט: ממות ג.
בכורות כה: י) ס"ה ט"ל,
ט) י"שעה טו. ז) ט' מרגס
של טווריס.

תורה אור השלם

1. ולא הפה בני ישראל
כי נשבעו להם נשיא
העדה צין אלהי ישראל
וילנו כל העדה על
הנשיאים: יהושע ט יח
2. יונתו בחגי השלע
בסתר המדרגה הראני
את מראיך השמימי
את קולך בי קולך ערב
ומראיך נאחז:
שיר השירים ב יד
3. ולציון יאמר איש
ואיש יולד בה והוא
יכוננה עליהן:
תהלים פו ה

מוסף רש"י

כי נשבעו להם. והיה
להו לאחשוי אצבעותיהו
אי לא משום דאמר
צניס (ג"ס יו"ד). ימיה
שנים רבים שמי
גבי זעה דשניין לה
כפליה נדה (ש"ס). עדה
חתיב בהו. עדה עשרה,
דכתיב גבי מרגלס (במדבר
יז) לעדה היעה, יאלו
יהושע וכלב (ש"ס). אחר
ורצה שנתבזה אשתו
בב"ד. לומר אינו מקפיד
בכך, הלך צין קהה
חכס מצי ללקלה (ש"ס).
טב למיתב טן דו
מלמיתב ארמלו. משל
הוא שהנשים אומרות על
צעל כל דהו, שהוא טוב
לשבת עם שני גופים משבת
אלמנה (מדושיין טא). טו דו,
גנופס טניס, צעל ואשתו,
ואפילו אינו לה אלא
לזנות צעלמא (מדושיין ז.
ובע"ז יבמות ק"ח). לומר
אשה צעל דהו ינחא לה
(ביק ק"א). דשוממנא
גברא. צעל גוף כנמלה,
כורסה צי בריה דרמיא רמי
לה. מחוקק ענמה נשואה
ועומת כסאה אכל חשונות
חיות הלך (יבמות ק"ח).
דנפסא גברא. אשמו
מאוסה, מפני אמר (ש"ס).
ורקלסא (ש"ס). זנפסא.
גברא. מן שכול משפחה
(ש"ס). והמזוהם. משרית
(בבכורות טא). מומין
אלו. המומין כמזכ, צין
קצועין צין עוברין. כל צין
שין בו, פסולין באדם.
כתיב לעבודה (ש"ס טו).